

Useissa hotelleissa järjestetään viikoittain meksikolainen ilta, jolloin ihastellaan alkuperäiskansojen vanhoja tansseja ja musiikkia.

Seikkailu Meksikon Nuevo Vallartassa

26.2.2020 6.00

Meksiko on tequilaa, tulista ruokaa ja el mariacheja, mutta myös jeeppirallia vuorten rinteillä, vesiputouksia viidakossa, yöllisiä uintiretkiä ja hurjia merirosvoja.

Teksti ja kuvat: HELENA HYVÖNEN

Tumma meri kuohuu mahtavana alapuolellani. Pudotus on neljä, viisi ehkä kuusi metriä, en ole aivan varma.

Takanani joukko merirosvoja kalistelee miekkojaan ja huutaa villejä kannustushuutoja. Olemme jossain Tyynellämerellä, Meksikon saaristossa. Laiva on ankkuroitu lähelle autiota saarta. Paksun viidakon pienessä poukamassa erotan hiekkarannan jyrkkien kallioiden välistä.

Merirosvot käyvät malttamattomiksi. He tömsytytelevät jalkojaan ja hokevat kovenevalla äänellä *walk the plank, walk the plank*. Yritän arvioida etäisyyden saarelle, jaksaisinko uida sinne? Minulla ei ole enää kauaa aikaa jäljellä. Kuohuvan meren syli odottaa minua. Suljen silmäni ja huokaan syvään. Miten päädyinkään Helsingin hyytävästä viimasta Meksikon länsirannikolle merirosvojen vangiksi?

Matkani oli alkanut noin viikkoa aikaisemmin. Kone Pariisista Mexico Cityyn oli täynnä. Takanani oli jo kolmen tunnin lento Helsingistä, mutta edessä oleva matka kestäisi vielä ikuisuuden. En koskaan erityisemmin ole viihtynyt lentokoneissa. Pyydän yleensä käytäväpaikan, jotta pääsen vapaasti kulkemaan. Nyt käytäväpaikkoja ei kuitenkaan ollut enää jäljellä. Istuin ikkunan vieressä.

Olin matkalla kaktusten, tacojen ja sombrerojen luvattuun maahan, Meksikoon. Päätepysäkkini Nuevo Vallarta oli ihannekohte seikkailevalle matkailijalle.

Monet Meksikon paratiisirannat täyttyvät päivittäin matkailijoista, mutta paikallisilta ihmisiltä pääsy rannoille on kielletty.

Eksoottisten aktiivilomien suosio oli kasvussa ja olin päättänyt ottaa selvää, millaista adrenaliinia läntinen Meksiko minulle saattoi tarjota.

Nuevo Vallarta on suosittu kanadalaisten ja amerikkalaisten lomailupaikka, mutta suomalaisia siellä ei usein nähdä. Helsingistä pääsee helpommin Cancuniin. Itse etsin jotakin muuta. Suljin silmäni. Kohta olisin perillä.

Öinen Nuevo Vallarta näytti miltä tahansa trooppiselta lomapaikalta. Englantia melko hyvin puhuva taksikuski toi minut turvallisesti hotelliini.

Avara aula, marmoriset pylväät ja tuoreiden kukkien tuoksu. Olin saapunut lomaparatiisiin, valtavaan matkailijoiden valloittamaan hotellikylään.

Epäolin hieman. Voisiko tämä olla sitä todellista, jännittävää Meksikoa, jota olin tullut hakemaan?

Ystävällinen hotellivirkailija antoi minulle avaimen ja kertoi huoneeni sijainnin. Kyllä, olin saapunut juuri oikeaan paikkaan kokemaan Meksikoa. Täällä saattoi nähdä päivittäin delfiinejä tai merikilpikonna ja ryhävalaatkin saapuivat tähän vuodenaikaan Vallartan rannikolle. Tyytyväisenä raahauduin huoneeseeni nukkumaan pois aikaeroa.

Valtava merikilpikonna tuijotti minua ärtyneesti. Se kaivoi kuoppaa rannalla, hiekka lensi useita metrejä sen touhutessa tärkeän tehtävänsä parissa.

Elämän jatkuminen oli sille ainaista taistelua. Konnamuorin oli aika laskea munansa, jotka ovat suurta ja kallista herkkua, siksi salametsästäjät etsivät niitä. Se on laitonta, mutta lakia on miltei mahdotonta valvoa.

Seisoin parin metrin päässä kilpikonnasta, täysin hiljaa. Olin todistamassa merkittävää elämän jatkumisen tapahtumaa. Oloni oli ristiriitainen. Halusin uskoa olevani osa luontoa, yhtä meren ja vuorten kanssa. Kuitenkin seisoin tässä, kamera kädessäni, kymmenen muun matkailijan kanssa. Merikilpikonnat ovat uhanalaisia. Niitä on kalastettu, niiden pesimäalueet saastutettu ja niiden munia kerätty ja syöty. Naaras voi munia jopa 200 munaa kerralla. On hyvin todennäköistä, että aamuun mennessä tämänkin konnaemon munat on kaivettu ylös ja välitetty eteenpäin.

Rannalla työskentelevä **Elief Mendoza** ei usko munilla olevan tulevaisuutta, liian moni on nähnyt niiden laskemispaikan. Hänestä se on valitettavaa, mutta ei kovin vakavaa. On hän itsekin joskus syönyt kilpikonnamunia. Mendoza kertoi tuntevansa miehen, joka varasti kerran konnan munat, mutta jäi itse teossa kiinni rantapartion sattuessa paikalle. Mies pakeni poliiseja jokeen, jossa krokotiili vei häneltä jalan. Eipähän yrittänyt viedä munia enää sen jälkeen, Mendoza nauroi.

En tiedä onko tarina tosi, mutta ainakin siinä on hyvä opetus. Toivoin salaa, että sitä kerrottaisiin meksikolaisille pikkupojille ja -tytöille iltasatuna. Jätin kilpikonnaemon omaan rauhaansa ja jatkoin kävelyä rannalla. Aurinko laski nopeasti horisonttiin. Hämärä laskeutui Nuevo Vallartan rannalle.

Kastelin varpaani veteen, se oli lämmintä. Halusin uimaan. Tähtitaivas yläpuolellani sukelsin vaahtoavaan mereen. Jossakin kaukaisuudessa erotin kohoavat vuoret, Sierra Madren. Sierra Madren vuoristotie oli kapea. Viidakkojeeppini moottori huusi isoilla kierroksilla, kun syöksyin vuorenrintettä eteenpäin. Olin suojannut silmäni lasella ja suuni huivilla, muuten olisin tukehtunut pölyyn.

Ryhmäämme kuului neljä jeeppiä ja matka jatkui pitkin vuorenrintettä.

Saapumisestani Meksikoon oli nyt pari päivää. Suunnittelemani aktiiviloma oli päässyt käyntiin. Jeeppisafari viidakossa oli kuulostanut juuri sopivan jännittävältä.

Ajoimme aidoilla israelilaisilla viidakkojeepeillä. Israelin armeijan otettua jeeppit käyttöönsä oli kulunut pari kuukautta, kun Pakistanissa oli huomattu, miten ajopelien elektroniikka saatiin lamaautettua. Vilkut, pyyhkimet, mittarit tai muut vastaavat eivät jeepeissä toimineet.

Israelilaiset olivat luopuneet jeepeistään ja myyneet ne eteenpäin Meksikoon, matkailijoiden seikkailuiksi. Täynnä luottamusta Lähi-idän tekniikkaan kaasutimme matkaan.

Jos jokin on varmaa, niin se, että tequilaa tarjoillaan jopa viidakossa!

Meksikolainen merirosvo kiipeämässä mastoon.

Viidakko kuhisi käärmeitä ja jaguaareja ja joet olivat täynnä krokotiileja. Olin siitä aivan vakuuttunut, sillä olin tarkastanut Meksikon biologisen monimuotoisuuden ennen matkaa. Meksikon luonnossa elää yli 200 000 eri eläinlajia ja erilaisia matelijoita eniten koko maailmassa, hurjat 707. Huolimatta siitä, etten nähnyt yhtään jaguaaria tai käärmettä, tiesin niiden olevan siellä. Se riitti minulle, olin vaarallisessa viidakossa.

Edessä oli tiukka mutka. Löysäsin jalkaani kaasulta ja käänsin rattia. Jeeppi lähti sivuluisuun, mutta pysyi tiellä.

Edellä ajavan jeeppin nostattaman pölyn takia näkyvytyeni oli vain pari metriä. Tässä maastossa pienikin virheliike saattoi tarkoittaa syöksymistä alas vuorenrintettä kohti varmaa kuolemaa. Keskityin tiehen ja ajamiseen. Yhtäkkiä erotin pölyn keskeltä suuren, tumman hahmon. Jarrutin.

Pyyhin likaa ajolaseistani ja siristin silmiäni. Uskomatonta! Keskellä viidakkoa, kapealla vuoristotiellä, seisoivat valtava sonni. Se heitteli päätänsä ja osoitti minua terävillä sarvillaan. Miten tästä pääsisi ohi? Odotin oikeaa hetkeä. Sonni valmistautui hyökkäykseen. Kun se otti juoksuaskeleen kohti jeeppiä, painoin kaasua. Jeeppi syöksähti ohi sonnista hipaisten sen kylkeä. Huh!

Parin tunnin ajon jälkeen havaitsimme kauniin rakennuksen. Keskellä viidakkoa, kirkasvetisen joen ja korkeiden kallioiden kupeessa oli talo, jonka pihalla käyskenteli hevosia, koiria ja kanoja. Aitauksessa oli kauriin vasa.

Talonväki valmisti meille lounaan. Tortillat leivottiin omista jauhoista, liharuoka valmistettiin omasta kanasta ja salsa omista vihanneksista. Sen parempaa lounasta en muista koskaan syöneeni. Ruokailun jälkeen aloitimme paluumatkan.

Olin viettänyt kuusi tuntia viidakossa, vaarallisten villieläinten ja sonnien keskellä. En ollut enää turisti, olin selviytyjä. Seuraavana päivänä oli vuorossa uusi tutkimusmatka eri puolelle Sierra Madrea. 400-hevosvoimainen pikavene kiidatti meidät toiselle puolelle salmea. Sieltä matkamme jatkui muulikyödyllä ylöspäin. Varmajalkainen ratsuni nousi jyrkkää rinnettä vaivattomasti. Huipulle päästyämme muulit saivat jatkaa matkaa alas yksin. Itselläni oli edessä monen kilometrin matka vaijerien varassa rotkojen yli. Puiden latvat vilisivät kaukana alapuolellani, kun viiletin läpi viidakon.

Hetken kuluttua saavuimme vesiputoukselle. Ainoa reitti pois putoukselta oli suoraan alas putousta. Köyden varassa laskeuduimme pystysuoraa seinämää.

Suurin riesa olivat hyttyset. Ne olivat kunnan kungfu-itikoita, liikkuvat äänettömästi mutta nopeasti ja pistivät huomaamatta. Vasta punaisten ja kutiavien pattien ilmestyttyä saattoi tietää joutuneensa uhriksi. Ja niitä riitti!

Monien putousten, jokien, vaijeriratojen, puiden ylitysten ja patikoimisten jälkeen löysimme ulos viidakosta. Olimme läpimärkiä ja väsyneitä, mutta kokemastamme syvästi vaikuttuneita. Tämä oli aitoa Meksikoa!

Meitä varten oli suunniteltu turvallisen vaarallinen seikkailu. Olin yksi heistä, jotka matkustivat yltäkyläisyydestä keskelle viidakkoa kokeakseen jotakin muuta kuin länsimaalaista toimistoarkea. Matka päättyisi ja minä palaisin arkeeni.

Meksikolaisille arki oli täällä. Ei Sierra Madren vesiputouksissa, vaan joka puolella, joka päivä. Viiden tähden loistohotellissakin voi nähdä aitoa Meksikoa, täytyy vain osata katsoa.

Se on meksikolaisessa siivoojassa, joka tekee ympäriryöreyttä päiviä ja tienaa keskimäärin euron tunnilta. Tai taksikuskipäivä, joka kuljettaa aitoa Meksikoa kokemaan tulleita matkailijoita aamuun asti.

On totta, että matkailu ruokkii monta meksikolaisperhettä. Hotellikylät työllistävät satoja siivoojia, vartioita, tarjoilijoita, kokkeja, hengenpelastajia ja portieereja. Matkailijoista hyötyvät myös lukuisat yritykset, jotka tarjoavat elämyksiä laidasta laitaan.

Mutta on myös totta, että matkailijat maksavat hotelleistaan länsimaisen tason hintaa, kun työntekijät kuitaavat meksikolaisen minimin. Uusia loistohotelleja rakennetaan jatkuvasti, piittaamatta vaikutuksista luontoon tai ympäristöön. Monet rannat, jotka ovat perinteisesti olleet paikallisten käytössä, on nyt varattu yksinomaan hotellien asiakkaille. Tiukka vartiointi varmistaa, etteivät kaupungin asukkaat pääse häiritsemään matkailijoiden aitoa meksikolaista kokemusta.

En tiedä, pitäisikö tuntee syyllisyyttä vai voinko olla innoissani. Olen vähän molempia, mutta innostus voittaa.

Jeeppiralli Sierra Madren vuorenrinteillä on huikea kokemus.

Iltakävely meren rannalla auringon laskun aikaan on lomailijan klisee, mutta se on vain koettava. Hämmästyttävää.

Milloin merirosvot tulivat Meksikon rannikolle? He seilasivat ryöstellen 1500-luvun alkupuolella Tyynellämerellä useiden vuosisatojen ajan. Viimeiset oikeat merirosvot Meksikossa nähtiin 50-luvulla, jo kauan ennen kuin olin edes syntynyt.

Jos ei pääse kohtaamaan aitoja merirosvoja, on tyydyttävä vaihtoehtoon, jotta voi väittää kokeneensa todellista Meksikoa. Minut siepattiin leikkimerosvojen matkaan aamuvarhaisella satamassa enkä ollut ainoa uhri. Merirosvot saivat saaliikseen kymmeniä panttivankeja. Olin odotellut tavallista leppoisaa risteilyä, kun huomasin pian tulleeeni huijatuksi. Laivalla meidät laitettiin raskaisiin töihin. Nostimme purjeita ja siivosimme kansia. Kapteeni oli rehti merirosvo, mutta hänen ensimmäinen perämiehensä punoi kavalia juonia.

Kapteenin komennuksessa meitä kohdeltiin hyvin. Saimme ruokaa ja juomaa ja kuljeskella vapaasti laivassa. Olimme matkalla kohti salaista piilopaikkaa, tuntematonta saarta, jonne aarre oli haudattu. Veneet laskettiin alas ja soutu matka rantaan alkoi.

Saarella pääsin vapaasti uimaan ja sukellemaan. Valkoinen hiekka tuntui pehmeältä varpaiden välissä. Vaahtopäinen aalto huuhtoi jalkojani. Astuin veteen ja sukelsin. Hiekkapohja muuttui kivikkoiseksi kallioksi.

Nautin rannasta, kallioista ja merestä. Pinnan alla, värikkäiden kalojen lomassa tunsin olevani vapaa. Meren syvyyksissä piilottelivat kalat, meritähdet, simpukat ja ravut. Oli hiljaista ja aurinko kimalteli yläpuolellani.

Kanootti rikkoi valonsäteiden tanssin aalloilla. Joku sukelsi, tarttui minusta kiinni. Sumeassa vedessä erotin tumman huivin, valkoisen paidan ja tatuoinnit. Se oli Crazy-Lucas, perämiehen oikea käsi ja tarkoitti vain yhtä asiaa, laivalla oli kapinoitu ja kapteeni syösty vallasta.

Hengitän syvään meri-ilmaa. Sanotaan, että kuoleman hetkellä koko elämä kulkee nauhana silmissä. Päässäni pyöri viime päivien tapahtumat ja kaikki se, mitä olen Meksikossa kokenut. Ehkä se on hyvä merkki.

Seison merirosvolaivan reunalla jossakin Meksikon rannikolla, Tyynen valtameren syleilyssä. Joukko merirosvoja huutaa ja kalistelee miekkojaan. En pelkää vettä, merta tai ärjyvää laumaa takanani.

Vedän syvään henkeä, ponnistan ja tunnen ilmavirran hiuksissani. Merenpinta rikkoontuu ja ottaa vastaan. Pinnan alla on sumeaa. Merirosvot sieppasivat minut, mutta Meksiko sieppasi sydämeni. Nousen pintaan ja nostan katseeni ylös kannella seisoviin miehiin, jotka hurraavat. Kellun vedessä, tuijotan aavaa merta ja ääretöntä taivaanrantaa. Hymyilen.

MEKSIKO FAKTAT

Sijainti: Pohjois-Amerikan eteläosassa

Naapurivaltiot: Yhdysvallat, Guatemala ja Belize

Pinta-ala: 1 964 375 [km²](#)

Valtiomuoto: liittotasavalta

Pääkaupunki: Mèxico (as. 19,3 milj.), käytetään myös nimeä

Mexico City

Kieli: espanja

Asukasluku: 113 milj.

Valuutta: Meksikon peso (MXN), 1€=16,8 MXN

Ilmasto: Vaihtelee trooppisesta aavikkoon

Aikaero Suomeen: Mèxico +8 tuntia, kolme aikavyöhykettä

Matkustusasiakirjat: Passi ja maahan tullessa täytetään

maahantulolomake.

Sähkö: 120V/60Hz

Kansainvälinen suuntanumero: +52

Ongelmat: Huumesodat USA:n rajalla. Matkailijoiden pysyteltävä turistialueilla.